

Ведуча 1. Здрастуйте, люди хороші!

Ведуча 2. Здрастуйте, люди веселі!

Ведуча 1. Зі святом Вас, шановні, дозвольте вітати, і повеселити, і щастя побажати.

Ведуча 2. Бо ж українська душа споконвіку любила веселитися, забуваючи життєві негаразди і прикрощі. А що може бути кращим, як зібратися разом, щоб пожартувати. А взагалі — свято, воно для всіх свято.

Ведуча 1. Наша святкова програма висвітлить такі питання.

Ведуча 2. Наказ № 1.032.003 міністра сміхології від 29 дня Великого посту, року 2003, славного села Оринин про святкування Дня Гумору. У зв'язку із славною датою всього веселого людства, яке проживає у відомому селі Оринин:

1. Привітати зі святом всіх вчителів, учнів, а також всіх, хто розуміє жарт та анекдоти, усмішки та витрішки.

2. Нагородити всіх за видатні успіхи в галузі вічно розкритого рота великою подякою, яку оголосити через 100 років.

Сьогодні забороняється: сумувати і плакати.

Зі змістом наказу ознайомити: всіх отроків, які вчаться і не вчаться, сміються і не сміються, розумних і не дуже, високих і низеньких, кучерявих, тоненьких і товстеньких, чорнобрових, руденьких, а також всіх, всіх, всіх.

Хай весела вдача ніколи не покидає вас. На цьому свято дозвольте вважати відкритим.

Ведуча 1. — У нас в гостях куми Петро і Панько.

— Куме, а чому ти не поїхав на село до матері? Ти ж їй обіцяв!

— Не зміг! Загадав я у понеділок поїхати у вівторок, подивився у середу, що у четвер не поїду, чого ж мені їхати у п'ятницю, коли субота та неділя у мене вихідні?

— Синок подав про себе звістку?

— Аякже... Маю вже невістку

— Листом чи телеграфом повідомив?

— Онуку передав через знайомих.

— Скажи мені, що б ти робити став, якби я зараз дав тобі, приміром, макітри три вареників із сиром?

— Ого, якби ж! Я їв би, їв би, їв би, їв би, їв... А ті, що з'їсти був би неспроможний, узяв та понадкусював би кожний!

— Оце ви вже при моїй пам'яті років 20 садите картоплю на одному місці. І родить! А кажуть, що треба робити сівозміну.

— А ми сівозміну робимо. Один рік баба садить картоплю, а на другий рік — я.

— Знаєте, куме, мені цієї ночі так боліли зуби, що я аж на стіну дерся. Якщо так буде надалі, то вже не знаю, що робити.

— А ви приставте на цю ніч до стіни драбину.

— Я недавно в лотерею виграв добру суму.

— Перестань ти говорити про ту лотерею.

— Що ви, куме, я ділюся радістю своєю.

— Нащо мені радість ваша?
Де ви куме так навчились?
Краще б, куме, ви зі мною
Грішми поділились.

— Перегорнув оце днями синів щоденник і ледь не знепритомнів.

— Що – багато двійок нахапав?

— Та ні, виявляється, він уже в 6 класі...

— Ну, а старший твій в інституті на першому чи на третьому курсі?

— Мабуть, на третьому, бо харчів бере з дому втричі більше, ніж брав спочатку.

Ведуча: Якщо у вас, не дай Боже, запалення хитрощів або інша недуга, поспішіть на прийом до лікаря.

Пацієнт: Лікарю, що мені робити? Дружині щоразу гірше...

Лікар: А п'явки не допомогли?

Пацієнт: Та ні. Три ледве з'їла, а більше не хоче.

Лікар: На що скаржитесьь?

Пацієнт: Проблеми з очима.

Лікар: *(обстежуючи).* У вас не просто захворювання очей. У вас нервовий розлад, ознаки жовтяниці, ожиріння серця, порушення кровообігу. Раджу вам...

Пацієнт: Почекайте, лікарю. Подивіться, будь ласка, друге око, це у мене штучне.

Пацієнт: Ви, здається, вириваєте зуби без болю?

Лікар: Так, без болю.

Пацієнт: А кому не буде боляче: мені чи вам?

Лікар: Надіюсь, що нікому.

Пацієнт: У скільки це коштуватиме?

Лікар: 10 гривень.

Пацієнт: 10 гривень за 5 хв.? Так дорого?

Лікар: Якщо хочете, то я можу тягнути зуб довше.

Лікар: На що скаржитесьь?

Пацієнт: Нездужаю.

Лікар: Вам необхідно кинути курити.

Пацієнт: Я й так не курю, лікарю.

Лікар: І ні каплі спиртного?

Пацієнт: Я ніколи не пив і не п'ю.

Лікар: Вам потрібно вживати лише вегетаріанську їжу.

Пацієнт: Я й так не їм м'ясне.

Лікар: І солодкого теж.

Пацієнт: Мене від солодкого нудить.

Лікар: Ну, хоча б макарони їсте?

Пацієнт: Макарони їм.

Лікар: Так ось запам'ятайте: з сьогоднішнього дня я забороняю вам їсти макарони. Ясно?

Пацієнт: Ясно.

Лікар: Що сталося з вашими вухами?

Пацієнт: Розумієте, я дивився по телевізору футбол, і жінка прасувала білизну. Вона поставила праску біля телефону, і коли він задзвонив, я взяв праску замість телефонної трубки.

Лікар: Ну, а що трапилось з другим?

Пацієнт: Та, друг передзвонив ще раз.

Пацієнт: Лікарю, чому ви сказали, щоб я висунула язик? Я давно це зробила, а Ви на нього навіть не дивитесь?

Лікар: Так. Мені в тишині зручніше знайомитися з історією Вашої хвороби.

Лікар: Дихайте! Не дихайте! Дихайте! Не дихайте! Не дихайте! Не дихайте!

Не дихайте! Виносьте! Наступний!

Реклама

Хочеш мати гарне волосся — розчеши його.

Ведуча: Завітаймо до школи на урок української мови.

Учитель: Доброго дня, діти, сідайте. Відкрийте свої зошити, я хочу бачити ваші домашні завдання. (дивиться і до учня):

Завтра хай в школу прийде твій дід.

Учень 1. Ви хочете сказати – тато?

Учитель: Ні, саме дід. Я хочу показати йому, які помилки робить його син в твоїх домашніх завданнях.

Учитель: Ну, а ти, Максиме, чому два дні не приходив до школи?

Учень 2: Та позавчора ішов через річку, крізь лід провалився в холодну водичку. Весь день після того лежав і хворів, а мама аж двох привела лікарів.

Учитель: Так то ж позавчора. А де був учора?

Учень 2: А вчора... Якраз біля вашого двору у школу йдучи я з лікарем стрівся. Ну, думаю, вчитель наш теж провалився.

Учитель: Зараз проаналізуємо написані вами твори.

Що ж кажу, Юро, тобі я

Намалював ти нісенітниць

У домашнім творі.

Вже кінчаєш клас десятій,

Мислити не вмієш

Я просила ж написати,

Як, про що ти мрієш.

А що вийшло? Ти надряпав

Лиш одну сторінку.

Ось ти пишеш: «Я мечтаю

Підшукати жінку,

Щоб для мене підходящі

Мала зовнішні дані

Щоб робила в гастрономії

Чи у ресторані

Із такою буде класна

У сім'ї жити»

Я читаю і у мене червоніють вуха

Це такі нікчемні мрії в хлопця молодого

Ти один лиш дописатись

Можеш до такого.

Учень 3: — Чом один? Це в якому смислі...

Я писав, а батько збоку

Підбрасував мислі.

Учитель: Ми продовжуємо вивчати дієслова.

Скажи, будь-ласка, Олеже,

Який це час «Я миюсь, ти миєшся, він миється?»

Учениця 1: Субота.

Учитель: Ну а «я бігаю, ти бігаєш, він бігає»

Учень 3: Перерва.

Учитель: А якщо я скажу «я – красива». Який це час?

Учень: Минулий.

Учитель: А що ти, Сергію, не працюєш і сумний такий. Щось трапилось.

Учень: — Карта пропала.

Учитель: От біда. Яка? Географічна?

Учень: Ні, пікова дама.

Учитель: Давай щоденник!

Тобі не соромно тепер.

На цьому тижні сьома двійка.

Щоденник двійками рябіє.

Це твій же батько посивіє.

Учень: Не посивіє, є причина –

Він в мене лисий вже давно.

Учитель: Записуємо в зошиті речення. «Кінь тягне віз». Це активна форма. Утворити пасивну форму.

Учень: «Віз тягне коня».

Учитель: Запишіть домашнє завдання «Записати 10 найпоширеніших виразів, які ви чуєте? Хтось назвати приклад?»

Учень: Де дів гроші?

Учень: А щоб ти луснув!

Ведуча: Батьки і діти... Вічна проблема поколінь.

Сценка «Татків монолог»

(Батько і син)

Пусик, стань рівненько, коли татко говорить з тобою. Отак. Опустити руки і не шморгай носом. Питаю серйозно: що тут написано. Дивись не за горобцями, а сюди, куди тичу пальцем. Що у щоденнику? Двійки? Чому мовчиш? Татко питає тебе, чи когось іншого? Відповідай, за що одержав двійки? Бачу, нема слів у тебе. Мучить совість. Загубив її, либонь.

Ганьбиш нашу сім'ю, підриваєш татків авторитет. Остогидло за тебе багрянити. Двійки та двійки... Солити будеш їх, як тараньку, чи компот варити?

Безсовісний! Сусідські хлопці приносять п'ятірки, а ти – одні гачки!

Зрозумій, пусику, твій татко таким не був. Вдень і вночі вчив ази науки. Бачиш, став інженером.

А що ти у нас робиш? Палець об палець не вдариш. Чого тобі не вистачає, щоб вчитися добре? Маєш все, що забагнеш, даємо... Може, парубкувати задумав. Не пора...

От стоїш, хоч би сльозу пустив, хоч би щока почервоніла. Анічогісінько. Ніякого сорому. Говориш, як до стіни горохом сиплеш. Як стоїш хулігане? Стань струнко, коли розмовляю. Ах так! Не слухаєшся! Ану дай-но ремінця!

Що-о? Плачеш? Ну, перестань, Пусику, татко пожартував. Хіба в нього не має серця? Ти

у мене хороший, одиначок мій любий! Дозволь, поцілую в лобик. Дорогесенький мій, аж бідна дитина. А йому ще двійки, ставлять. Не бачать, що недокрів'я на обличчі. Бач які!

Завтра поговорю з вчителями. Ну, іди, мій горобчику, до телевізора... Мама прийде, і ми за тебе виконаємо домашнє завдання.

Ну, чого стоїш? Іди та культурно відпочивай. Не хвилюйся, все буде в ажурі.

Ведуча: А зараз час для реклами.

Існує три основних правила збереження ваших зубів у гарному стані:

1. Чистіть їх два рази на день.
2. Відвідуйте дантиста не менше двох разів на рік.
3. Не пхайте носа не в свої справи.

На батьківські збори

(Син стоїть, а батько листає щоденник)

Тато: Так, так, молодець, Петрусю. Наташо! А йди-но сюди. Одні, п'ятірки. Бач, який у нас, син.

Мати: Справді! А які великі! *(гладить сина по голівці)*. Розумник мій!

Тато: Май на увазі, Наташо, ми не бачимо, щоб він дома читав чи писав. Все схоплює на уроці.

(Петрик шморгає носом, переступає з ноги на ногу).

Мати: Ти скажи, який акуратний.

(Тато віддає щоденник Петрусю)

Тато: Молодець, Петрусю. Дай-но йому, Наташо, карбованець. Хай йде гратись. А ми збираємось на батьківські збори. В такому разі можна йти. Підемо разом, Наташо. Запрошення дали особисто. Хіба тобі не цікаво послухати похвалу. Чого доброго в президію виберуть. Слово дадуть, щоб обмінятися досвідом виховання сина. Може, фотографуватимуть до газети. Ходімо, Наташо.

(Петрик шморгає носом, чухає вухо, переступає з ноги на ногу, наче хоче щось сказати)

(Заходять у зал, сідають спереду).

Директор: Навчально-виховна робота тільки тоді буде продуктивною, коли батьки виховують дітей дома. Кращими батьками у цьому плані є Іванови, Сидоренки, Петренки.

Сьогодні хочеться назвати сім'ю Максима Максимовича Квітня (*батько потис руку дружині, витягнув шию*).

Дуже прикро, що про цю сім'ю нічого доброго не можу сказати. Батько – головний бухгалтер, мати – лікар, а син – двій очник. Ще й до того пустує у класі.

Тато: Це якесь непорозуміння...

Директор: А от до школи батьки ніколи не зайдуть, хоч не раз запрошувались. А подивіться який у їхнього сина щоденник. Як ганчірка. Соромно, соромно.

І ще.

Угамуйте свого сина

Вчора ваш Петро

Однокласника притиснув

І зламав ребро.

Тато: Не витримаю! Це неподобство! (*Дружина затуляє йому рот. Йдуть додому по дорозі*)

Мати: Дома розберемось!

На столі читають записку

«Мамо і тату! Я пішов ночувати до тітки Марини, бо знаю, що прийдете зі зборів, будете мене сварити. У мене було 2 щоденники. П'ятірки ставив в одному Сашко, який у восьмому класі. Він і підробляв підписи вчителів... Простіть, більше так не буду робити. Ваш Петрик.

(Стоять мовчки)

Мама: Якби тато...

Тато: Якби мама...

Ведуча: Та варто додати й нам: гни тоді, як іще прутик, а не тоді, як уже кілок стане.

Отже, свято завершується. І залишається побажати, щоб сміх ніколи не покидав вас.